Nr. 5 Lwów, dnia 1-go maja 1930. Rok VII.

Adres Redakcji:
Lwów, ul. Tarnowskiego 79

Adres Administracji:
Plac Św. Ducha L. 1.
(Kasa Skarbowa 1)

GŁOS URZĘDNICZY

Cena
50 groszy

Organ małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych.

Redaguje Komitet. Wychodzi raz w miesiącu. Wydaje Towarzystwo małopolskich urzędników rach.-kas.

Nr. konta P. K. O. **141.944.** Odpowiedzialny redaktor: Marceli Krajewski.

Czy w danych warunkach można co zrobić dla urzędników państwowych?

Z rozprawy budżetowej nad kwestją urzędniczą, wyszli urzędnicy państwowi z jedną trzecią zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928, tudzież uchwałą przeznaczającą kwotę 65 miljonów złotych z ewentualnych nadwyżek na wypłatę dwóch trzecich tego dodatku w ciągu roku 1930/31 w nieoznaczonym bliżej terminie.

Wniosek o podwyższenie uposażeń o 5% wobec braku szans przejścia, tudzież postawy przedstawicieli rządu został wycofany, a nadto ze strony najsilniejszego liczebnie stronnictwa sejmowego dano urzędnikom niedwuznaczną odpowiedź, że nie mogą liczyć na inne polepszenie bytu w ciągu okresu budżetowego 1930/31 prócz na wypłatę reszty dodatku zaległego za rok 1928.

Po tych uchwałach przesądzających los sprawy urzędniczej co najmniej na okres roku budżetowego i po zmianie rządu, jednem z pierwszych zarządzeń nowego p. Premjera był okólnik polecający sporządzić statystykę zajętych w każdym resorcie urzędników, z wyszczególnieniem ich uposażenia, stosunków majątkowych, źródeł dodatkowych dochodów z tytułu piastowania kilku zajęć lub stanowisk w radach nadzorczych, w charakterze komisarzy i t. p.

Statystyka ta ma posłużyć sferom miarodajnym do zorjentowania się, co w danych warunkach można zrobić dla urzędników.

Wieloletnie doświadczenie oduczyło urzędników państwowych ulegania zbyt szybko iluzjom, jednak podane do wiadomości zainteresowanie się problemem polepszenia bytu funkcjonarjuszy państwowych bezpośrednio niemal po uchwałach przesądzających los sprawy urzędniczej, musi zelektryzować pogrążone w apatji i beznadziejności warstwy urzędnicze, w pierwszej zaś linji poruszyć organizacje zawodowe do sformułowania wniosków, co w danych warunkach możnaby zrobić dla urzędników państwowych?

Wnioski te nie mogą iść zbyt daleko, ani kłócić się zrzeczywistością, gdyż nikt lepiej od urzędników nie wyczuwa trudności w sytuacji ekonomicznej, a zarządzane redukcje i najdalej idące oszczędności nie pozwalają na złudzenie, by chwilę obecną można było uważać za odpowiednią mimo okazaną dobrą wolę, do uzyskania poprawy uposażenia dla ogółu pracowników w sensie ich postulatów.

Niewyklucza to jednak nadziei na wyzyskanie innych sposobów poprawy bytu urzędników państwowych, przynajmniej tych najwięcej upośledzonych i naprawdę najrychlejszej poprawy potrzebujących, pozostających na takich stanowiskach, dla których nieprzewidziano wyższych stopni służbowych, dłużej służących, obarczonych rodziną i t. p.

Wskazać na te sposoby winne organizacje zawodowe.

Poruszenie w czasie ekonomicznego kryzysu sprawy urzędniczej, daje samo przez się moralne zadośćuczynienie pracownikom państwowym, że o nich się myśli. Psychika funkcjonarjusza państwowego jest bowiem stale nastawioną na chwytanie fal nadziei na odmianę tragicznego wprost położenia, nic zaś bardziej dla tej psychiki rujnującego jak stan beznadziejności, nie do zniesienia wprost na dłuższą metę.

Skoro więc można mówić o budzeniu nadziei na jakąkolwiek poprawę bytu w granicach obecnych możliwości, organizacje zawodowe temsamem uzyskają podstawę do działania, do przedstawienia wniosków, co w danej chwili możnaby zrobić dla urzędników państwowych.

Jednym ze sposobów poprawy bytu funkcjonarjuszy państwowych jest przeszeregowanie względnie awans wyrównawczy *ad personam* (określenie znienawidzone w sferach urzędowych). Bardzo wielu urzędników w tych resortach gdzie awanse są utrudnione, między innymi w resorcie skarbowym, od wielu lat pozostaje w tym samym stopniu służbowym, z powodów od nich niezależnych, nie tyle dla braku wolnych etatów, ile z powodu nieprzewidzenia dla danego urzędu stanowisk dla tej czy innej kategorji urzędników w wyższym stopniu służbowym.

Ograniczymy się do przykładu w służbie administracji skarbowej i dla urzędników II grupy przy Kasach i Urzędach Skarbowych.

W Kasach Skarbowych może uzyskać najwyższy dla II grupy stopień VII tylko naczelnik Kasy, rzadziej księgowy, inni urzędnicy co najwyżej stopień VIII. W Urzędach skarbowych upośledzenie to jest jeszcze dotkliwsze, gdyż urzędnik rachunkowy wogóle nie może tam uzyskać stopnia VII, z powodu niepreliminowania dla stanowisk rachunkowych VII st. sł. w Urzędach skarbowych, nie może go także uzyskać kierownik egzekucji, albo asesor, o ile nie zajmuje stanowiska kierownika Urzędu Skarbowego.

To też urzędnicy skarbowi w tych urzędach po 35 latach nienagannej służby przechodzą na emeryturę w VIII st. służb. z pokrzywdzeniem, którego nawet ogólna poprawa bytu nie wyrówna. Podobnie dzieje się i w innych nieskarbowych działach służby państwowej, gdzie awans uzależniony został od zajmowania stanowiska kierowniczego, mimo że w żadnym ustawowym przepisie o państwowej służbie cywilnej uzależnienie awansu do VII st. sł. np. dla księgowego lub asesora od kierowniczego stanowiska nie znajduje uzasadnienia.

Przeszeregowanie wedle lat służby uzależnione od kwalifikacji, względnie awans wyrównawczy wedle tych zasad, przyniosłoby poprawę bytu pracowników państwowych kosztem dla Państwa niezbyt znacznym, gdyby została wyzyskana pełna liczba wolnych etatów w Państwie. Chodzi tu bowiem przeważnie o jeden szczebel uposażenia, o kilkadziesiąt punktów, a czasem o różnicę dodatku na mieszkanie. Rekompensata nadwyżki kosztów przeszeregowania, mogłaby nastąpić przez zwinięcie odpowiedniej ilości etatów niższych, a gdyby tylko wszystkie wolne etaty zostały wyzyskane w granicach preliminarza, w samej skarbowości mogłaby awansować spora ilość urzędników.

Sprawę przeszeregowania przedstawiły organizacje urzędników II grupy w umotywowanym i cyfrowo uzasadnionym memorjale, przedłożonym wszystkim czynnikom miarodajnym, a oryginały memorjałów złożone zostały w kancelarjach P. Prezydenta i P. Marszałka Polski, w roku ubiegłym w czerwcu.

Sposób wskazany został już zastosowany dla polepszenia bytu pracowników Poczt i Telegrafów, a także etatu Ministerstwa Sprawiedliwości dla grupy II i III w latach ubiegłych. Postulat przeszeregowania wysunięty po raz pierwszy przez urzędników rach.-kasowych w Małopolsce, mimo pewnych uprzedzeń w innych dzielnicach Państwa ze strony pracowników, dla których awans nie przedstawia problemu, ani zbytnich trudności, stał się z czasem postulatem ogółu urzędników państwowych i figuruje na poczesnem miejscu w programie wszystkich niemal organizacji zawodowych, urzędniczych.

Przeprowadzenie zaszeregowania uzależnione jest w ustawie o państwowej służbie cywilnej od uznania p. Ministrów, bez konieczności przekazywania sprawy Ciału ustawodawczemu, usuwa więc trudności techniczne i nie może stać się przedmiotem licytacji politycznej w ręku stronnictw.

Jesteśmy zupełnie spokojni o wynik statystyki, która uplastyczni obraz prawdziwej w fizycznem znaczeniu nędzy szerszych warstw urzędniczych, specjalnie zaś powinna dać obraz fatalnego położenia urzędników skarbowych, tych szczególniej, którzy prócz uposażenia, nie mają żadnych dodatkowych dochodów z tytułu innych czynności, związanych z ich gałęzią służby.

Nie łudząc się bynajmniej co do poprawy bytu ogółu urzędników państwowych w danych warunkach, możemy suponować, że z chwilą poruszenia zagadnienia urzędniczego przez czynniki oficjalne, co możnaby zrobić dla urzędników, gdy inne postulaty nie mogą prawie że liczyć na uwzględnienie w danej chwili, ten właśnie jako najmniej kosztowny sposób przyjścia urzędnikom z pomocą, winien zyskać szanse pomyślnego rozwiązania.

Wartościowy dla urzędników państwowych wogóle, szczególną wartość posiada on dla urzędników skarbowych pracujących w warunkach o wiele trudniejszych niż pracownicy innych gałęzi służby, w atmosferze nieżyczliwości, oraz niepopularności spośród społeczeństwa, a przytem w najgorszych warunkach awansowych.

Jakikolwiek jednak byłby wynik zarządzonej statystyki, o ile miałby spowodować chociażby częściowo poprawę po-

łożenia ekonomicznego pracownika państwowego, każdy krok w tym kierunku będzie powitany z uczuciem ulgi przez uginającą się pod brzemieniem niedostatku rzeszę urzędniczą.

Nic bowiem nie działa więcej zabójczo na psychikę urzędnika państwowego, jak odczuwanie stanu beznadziejności, której kresu przewidzieć nie można.

Sigma.

Wobec zmian organizacyjnych na terenie Izby Skarbowej lwowskiej.

Przewidziane w zaraniu organizowania Władz Skarbowych kreowanie Izb Skarbowych na terytorjum województw stanisławowskiego i tarnopolskiego doczeka się w bieżącym roku urzeczywistnienia, już od 1 czerwca.

Wedle pewnych informacji, zostanie dotychczasowy okręg Izby Skarbowej lwowskiej podzielony na okręgi I i II, z których I-szy obejmować ma terytorjum województwa lwowskiego z 35 Urzędami Skarbowymi, drugi województw stanisławowskiego i tarnopolskiego z 33 Urzędami Skarbowymi.

Siedzibą okręgu II ma pozostać na razie Lwów, do czasu póki w Stanisławowie nie znajdzie się odpowiednie pomieszczenie, co winno nastąpić do 1 stycznia 1931.

Interesującym szczegółem jest synchronizm dwu przeciwnych i wyłączających się zamiarów, równocześnie bowiem niemal z wiadomościami o decyzji kreowania Izb Skarbowych w Stanisławowie i w Tarnopolu, pojawiły się pogłoski w prasie, również niebezpodstawne, że Komisja dla usprawnienia administracji zamierza wystąpić z wnioskiem na wprowadzenie innego, więcej oszczędnościowego podziału terytorjalnego województw, wedle którego właśnie województwa stanisławowskie i tarnopolskie miałyby być zniesione.

Bez względu na to, jaki w przyszłości obrót przybierze kwestja zmian granic terytorjalnych okręgów wojewódzkich, o ile wnioski Komisji dla naprawienia administracji w tym kierunku zostaną akceptowane, należy liczyć się z rozdziałem okręgu Izby Skarbowej lwowskiej na dwa okręgi, co z jednej strony będzie połączone z wygodą podatników, zwłaszcza po przeniesieniu się siedziby Władzy do miejsca przeznaczenia, z drugiej powinno przynieść pewną korzyść urzędnikom skarbowym okręgu skarbowego lwowskiego, w którym awanse na wyższe stanowiska w stopniu VI i V były bardzo ograniczone z powodu braku takiej ilości etatów dla Władzy II instancji, jaka w stosunku do rozmiarów agend i terytorjum obejmującego okręgi trzech województw oraz ilości urzędników byłaby konieczną, gdyby od chwili organizowania skarbowych władz administracyjnych okręg Izby Skarbowej lwowskiej był rozdzielony wedle granic politycznych Władz administracyjnych.

Niewątpliwie jest to także wielki krok na drodze do usprawnienia administracji, gdyż okręg Izby Skarbowej Lwowskiej jest największym w Państwie. Dotarcie z niektórych miejscowości do Lwowa i na odwrót, wymaga straty dwu i trzech dni czasu, zwłaszcza że niektóre z nich oddalone są nadto po kilka mil od najbliższej stacji drogi żelaznej.

Zmiany, które ewentualnie w bliskiej już przyszłości muszą nastąpić, nie mogą pozostać bez wpływu na ustrój naszej organizacji zawodowej, szczególniej od chwili przeniesienia się siedziby nowo kreowanej Władzy na miejsce przeznaczenia. Jednolita dotychczas dla terytorjum trzech województw nasza organizacja, siłą faktów rozpadnie się na sekcje, jak to z porządku rzeczy stało się z okręgiem krakowskim. Należy się liczyć poważnie i już obecnie, kiedy jednolitość może być jeszcze zachowaną do czasu przeniesienia się siedziby Władzy II okręgu na miejsce przeznaczenia, wziąć pod uwagę plan utrzymania łączności między sekcjami, oraz takimiż organizacjami w Wielkopolsce i na Pomorzu.

Granice bowiem, które rozdzielą terytorjum, rozdzielą i etat dotąd wspólny, niejedno poprawią w indywidualnem położeniu urzędnika skarbowego, niejedno zaś mogą pogorszyć. Interes jednak zbiorowy zawodu i działu służby, które otacza staraniem Towarzystwo Urzędników rach.-kasowych w Małopolsce, Wielkopolsce i na Pomorzu, wymagać będzie i nadal zbiorowej akcji planowej, dla której niezbędnym jest najściślejszy kontakt, między sekcjami, Macierzą i organizacjami innych okręgów.

Jak długo siedzibą obydwu okręgów skarbowych pozostanie Lwów, Towarzystwo Małopolskich Urzędników rach.-kasowych we Lwowie, posiadając w Zarządzie reprezentację z miejscowości wydzielonego okręgu, posiada legitymację do zastępstwa interesu członków z terytorjum nowego okręgu. Przedwczesne byłoby przeto natychmiast wprowadzać zmianę w ustroju naszej organizacji zawodowej, a to tak długo, póki nie nastąpi stabilizacja zmian.

Nie powinno to nastąpić wcześniej, jak po faktycznem przeniesieniu się Władzy wydzielonego okręgu do nowej siedziby, tak ze względów taktycznych, jak i praktycznych. Siedziba bowiem Zarządu terytorjalnej organizacji zawodowej winna się znajdywać w siedzibie Władzy okręgu skarbowego.

Przedwczesne wyodrębnienie się sekcji osłabiłoby całość i ciągłość akcji Macierzy, która w odpowiednim momencie dokona sama koniecznych zmian w dotychczasowym ustroju organizacji naszej, po uzgodnieniu programu łącznie z organizacjami pomorską i wielkopolską.

St. M.

Protokół

z konferencji przedstawicieli Lwowskich Stowarzyszeń Urzędników Skarbowych, odbytej we Lwowie dnia 8-go marca 1930 r., z inicjatywy Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych w Warszawie, w celu ustalenia zarysu organizacji, podporządkującej te Stowarzyszenia Stowarzyszeniu Urzędników Skarbowych w Warszawie.

Obecni: Delegat S. U. S. radca min. dr. Urban.

Przedstawiciele Stowarzyszenia Urzędników rach.-kontrolnych a to: Prezes kolega I. Baścik i koledzy: D. Miller, E. Kordasiewicz i Głowaczewski.

Przedstawiciele Tow. Małop. Urzędników rach.-kasowych a to: Prezes kolega I. Nowakowski i koledzy: Saling, Maciszewski, Kriegel i Darowski.

Przedstawiciel Stowarzyszenia Urzędników kancelaryjnych a to: Prezes Kolega St. Bajsarowicz i przedstawicie Stowarzyszenia Sekwestratorów a to: Prezes B. Pamuła i kolega Bacyk.

Przewodniczący Kolega Nowakowski.

Po wyjaśnieniu przez kol. Przewodniczącego celu konferencji, zabiera głos Delegat S. U. S. dr. Urban, przedstawiając stanowisko S. U. S. w sprawie zorganizowania wymienionych Stowarzyszeń pod egidą S. U. S.

Kolega Maciszewski, opierając się na umowie warszawskiej z 10 listopada 1929, zastrzega lwowskim Stowarzyszeniom w razie zorganizowania ich w łonie S. U. S. autonomię i utrzymywanie swych organów prasowych.

Delegat dr. Urban sprzeciwia się zatrzymaniu odrębnej prasy ze względu na niepotrzebne obciążanie członków kosztami wydawnictwa, wobec tego, że wszyscy członkowie S. U. S. otrzymują „Czasopismo Skarbowe".

Pogląd ten zwalcza kolega Maciszewski, dowodząc, że „Czasopismo Skarbowe" z pewnych względów nie może zastąpić organu, służącego celom pewnej kategorji urzędników skarbowych.

Kol. Bajsarowicz wnosi na powzięcie uchwały tej treści, że urzędnicy Skarbowi zawiązują we Lwowie Koło miejscowe S. U. S. bez względu na kategorje i gałęzie służby.

Kol. Baścik wysuwa trudności w przeprowadzeniu myśli, wypowiedzianej przez przedmowcę, podnosząc, że tutejsze Stowarzyszenia wykazują silne tendencje autonomiczne. Tej tendencji nie mogą się pozbywać tak długo, jak długo istnieją poza S. U. S. inne stowarzyszenia centralne, do których należą urzędnicy skarbowi, jak np. Stowarzyszenie Urzędników z akademickiem wykształceniem i Stowarzyszenie Urzędników Kontroli Skarbowej. — Stawia przeto wniosek, aby S. U. S. zgodziło się na autonomję i własną prasę lwowskich Stowarzyszeń w ramach S. U. S.

W rezultacie całej dyskusji uzgodniono następujące normy organizacyjne, które delegat dr. Urban uznał za możliwe do przyjęcia przez S. U. S.

1. Na terenie Lwowa istnieje Koło S. U. S., które jednoczy członków bez względu na kategorje i działy służby.

2. Na prowincji organizacja S. U. S. działa przez Koła miejscowe, które jednoczą wszystkich pracowników skarbowych w danym powiecie.

3. Na terenie Lwowa obok istniejącego Koła S. U. S. istnieją Koła na specjalnych warunkach, które mogą jednoczyć urzędników skarbowych, zorganizowanych w dotychczas istniejących statutowych organizacjach urzędników skarbowych. Specjalnym Kołom na terenie Lwowa przysługują te same prawa i ciążą na nich te same obowiązki, co na innych kołach S. U. S. z tem, że przedstawiciele tych Kół będą zapraszani na każdoczesne posiedzenie Centralnego Zarządu S. U. S. z prawem zabierania głosu w charakterze doradczym, oraz brania stosunkowego udziału w delegacjach do Władz Centralnych.

Koła specjalne odnoszą się w sprawach ogólnych za pośrednictwem Koła Okręgowego S. U. S. zaś w sprawach zawodowych wprost do Centralnego Zarządu.

Specjalne Koła, ponieważ członkowie ich należą indywidualnie do organizacji S. U. S. opłacają wkładki członkowskie na ogólnych zasadach.

Istniejące dotychczas Stowarzyszenia, które będą miały specjalne Koła S. U. S. na terenie Lwowa, zobowiązują się poprzeć akcję S. U. S. w organizowaniu Kół miejscowych S. U. S. i w jednaniu członków do tych Kół.

Po zreorganizowaniu Stowarzyszeń na terenie Lwowa na Koła S. U. S. w myśl powyższych zasad, Zarząd Centralny spowoduje zwołanie okręgowego zebrania delegatów Kół Okręgu lwowskiego i wybór normalnych władz okręgowych S. U. S.

Zasady wyrażone w niniejszym protokole będą wprowadzone w życie z dniem 1 kwietnia 1930 r.

Majątek Towarzystw pozostaje w posiadaniu specjalnych Kół S. U. S.

Lwów, 8 marca 1930 r.

Nowakowski m. p., *Saling* m. p., *Miller* m. p., *Kriegel* m. p., *Pamuła* m. p., *Głowaczewski* m. p., *Dr. Urban* m. p., *Baścik* m. p., *Kordasiewicz* m. p., *Bajsarowicz* m. p., *Maciszewski* m. p., *Darowski* m. p., *Bacyk* m. p.

Z działalności Stowarzyszenia Urzędników rachunkowo-kasowych w Wielkopolsce.

Zarząd Stowarzyszenia Urzędników rachunkowo-kasowych w Wielkopolsce, postanowił poruszyć w drodze prośby do Ministerstwa Skarbu, oraz przez Centralny Zarząd S. U. S. w Warszawie, sprawę przyznania naczelnikom Kas Skarbowych dodatków funkcyjnych, względnie za kierownictwo, oraz przydzielenia wypłaty rent i emerytur Kasom Skarbowym, jakoteż pewnych agent P. K. O. Akcję tę podejmuje Stowarzyszenie w Poznaniu, po porozumieniu się z wszystkimi istniejącymi w innych okręgach skarbowych organizacjami zawodowymi urzędników rach.-kasowych, licząc na silne poparcie przez S. U. S. w Warszawie. Przyłączając się do tej akcji podajemy poniżej odpisy próśb, wystosowanych przez Stowarzyszenie Urzędników rach.-kasowych w Poznaniu:

O przyznanie naczelnikom Kas Skarbowych dodatków za kierownictwo względnie dodatków funkcyjnych w tej formie, w jakiej otrzymują Kierownicy Urzędów Skarb. i Oddziałów Wydziałów Izb Skarbowych.

Do

Ministerstwa Skarbu

w Warszawie.

Ministerstwu Skarbu przedkładamy następującą prośbę:

Od kilku lat otrzymują kierownicy Urzędów Skarbowych i kierownicy Oddziałów, Wydziałów Izb Skarbowch, kwartalne nagrody pieniężne, w miejsce kierowniczych względnie funkcyjnych i to do sumy przeszło 1600 zł rocznie.

Naczelnicy Kas pod tym względem są z niewytłómaczonych przyczyn upośledzeni i nie otrzymują wspomnianych nagród, z wyjątkiem zwykłych minimalnych kwot otrzymywanych narówni z personelem kasowym (i to jeszcze niewszyscy), 2 razy do roku o nieprzekraczających kwotach 80 do 100 złotych, czyli razem rocznie od 160 do 200 zł. — Fakt ten krzywdzi w wysokiem stopniu i rozgorycza naczelników Kas Skarbowych. Na zasadzie ustawy o organizacji skarbowości państwowej instrukcji kasowej, oraz rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 20-go czerwca 1927 r. Dz. ust. Nr. 66 i 77, naczelnicy Kas są również kierownikami urzędów, nieróżniąc się w tym wypadku od naczelników Urzędów Skarbowych, którzy są przeważnie także w równym stopniu służbowym i tylko urzędnikami II kategorji.

Z uwagi na to winny podobne nagrody też przysługiwać naczelnikom Kas, tem więcej, jeśli wziąć pod uwagę ich ogromną odpowiedzialność w zakresie służby, albowiem są oni stróżami mienia państwowego i niejednokrotnie narażeni na straty materjalne a nawet i bezpieczeństwo życia. Pozatem skrępowani są kluczami z racji których niewolno im się w dowolny sposób oddalać po za miejsce służby, również pełnią różne inne obowiązki, które nakłada wyjątkowy sposób urzędowania Kas.

Wobec tego, iż sprawa odnośnych nagród ma być ujętą w pewne formy i definitywnie uregulowaną, prosimy Ministerstwo Skarbu usilnie o łaskawe rozpatrzenie naszej słusznej prośby i przyznanie wspomnianych nagród także i naczelnikom Kas Skarbowych.

Sekretarz: (—) Prezes: (—)

Poznań.

O przydzielenie wypłat rent i emerytur, oraz pewnych agend P. K. O. Kasom Skarbowym.

Do

Ministerstwa Skarbu

w Warszawie.

Ministerstwo Skarbu przedkładamy niniejszem projekt częściowej reorganizacji Kas Skarbowych z prośbą o łaskawe rozpatrzenie i aprobatę w myśl ustawy o organizacji Władz i Urzędów Skarbowych i Kas Skarbowych. Kasy Skarbowe usamodzielniono instrukcją kasową od roku 1921 względnie 1922.

Kasy Skarbowe jako jednostki samodzielne pokonały znane powszechnie ciężkie warunki, w jakich się znajdowały, osięgając obecnie wysoki poziom rozwoju i sprawności.

Jednakowoż od pewnego czasu stwierdza się objawy, redukujące czynności kasowe, przez system w tym wypadku niebardzo pożądany, przerzucanie pewnych czynności na inne urzędy, lub centralizację, która ostatecznie powoduje zanik żywotności Kas, zmieniając je do bardzo ograniczonych czynności t. j. Kas poborowych przy Urzędach Skarbowych.

Jak stwierdzono w licznych memorjałach i rezolucjach, tem podobna reorganizacja nie przyniesie spodziewanych korzyści Państwu, lecz przeciwnie, narazić może na straty, albowiem stworzy się wobec tego rzesze większych stanowisk służbowych, do których pewne czynniki dążą, pozatem system takiej administracji okazałby się podatniejszy do nadużyć.

Wiemy z długoletniej praktyki, iż zadaleka centralizacja nieusprawnia aparatu, lecz utrudnia bieg urzędowania i wprowadza chaos j. np. obecne zcentralizawanie rachub i wypłat rent i emerytur.

Wobec tego, by administrację skarbową usprawnić, należałoby nie tylko nie redukować dotychczasowych czynności Kas, lecz przeciwnie dla dobra sprężystej administracji skarbowej należy przydzielić im wypłatę rent i emerytur, powierzając przy tem dla dogodności społeczeństwa pewne czynności bankowe działu oszczędnościowego P. K. O.

Dotychczasowy zcentralizowany sposób wypłaty rent i emerytur naraża Skarb Państwa na wielkie straty i liczne niezadowolenia stron, winien być zatem koniecznie zmieniony, gdyż przy ca 60.000 kart likwidacyjnych (np. w obrębie Izby Skarbowej Poznańskiej) jest ów aparat za wielki, mało przejrzysty, co stwarza chaos przy kontroli i ewidencji.

Zdarza się wobec tego wiele nadpłat i mylnych wypłat do rąk niepowołanych, co powoduje niezadowolenie stron, wyzwisk na Władze Polskie, zabiera przy tem wiele czasu na różne dochodzenia, szukanie błędów i t. p.

Przydzielenie wypłat rent i emerytur do Kas położyłoby ostatecznie kres podobnym niedomaganiom, gdyż znając interesentów i mając Władze administracyjne na miejscu można wszelkie wątpliwości i niedomagania natychmiast stwierdzić.

Decentralizacja wypłat rent i emerytur zaoszczędziłaby także personelu.

Powołując się na powyższe uzasadnienia prosimy Ministerstwo Skarbu o łaskawe rozpatrzenie projektu.

Sekretarz: (—) Prezes: (—)

Kronika.

Skład Prezydjum nowego Zarządu Centralnego S. U. S. w Warszawie. Na plenarnem posiedzeniu nowowybranego Zarządu Centralnego S. U. S. w Warszawie zostali wybrani do Prezydjum: Prezesem Stanisław Nowak, I wiceprezesem Dr. Marjan Filipek, II wiceprezesem Ferdynand Świtalski, sekretarzem Alojzy Jastrzębski, zastępcą sekretarza Jan Urban, skarbnikiem Józef Lewandowski — wszyscy z Warszawy.

Redukcja. Ministerstwo Skarbu zarządziło jak corocznie z końcem okresu budżetowego redukcję personelu, między innymi w okręgu Izby Skarbowej lwowskiej o 145 etatów. W pierwszym rzędzie mają ulec redukcji przez spensjonowanie urzędnicy, którzy ukończyli 60 lat wieku i 35 lat służby. W drugiej urzędnicy mniej zdolni do pełnienia służby, więc dłużej w służbie nieobecni z powodu choroby. Gdyby liczba jednych i drugich nie zapełniła kontyngentu, co do reszty należy przedłożyć wnioski na przeniesienie ich do innych okręgów skarbowych. Pewnej redukcji ulec mają także urzędniczki zamężne, o ile nie mają 10 lat służby.

Podział Izby Skarbowej lwowskiej. Decyzja podziału Izby Skarbowej lwowskiej na dwa okręgi została już podaną zarządzeniem Ministerstwa Skarbu do wiadomości Izby Skarbowej. Wydzielenie personelu pozostawione zostało w kompetencji Izby Skarbowej, z zastrzeżeniem decyzji Ministerstwa Skarbu co do stanowisk prezesa i naczelników Wydziałów.

Umundurowanie urzędników. Ostatnio, zastanawiały się sfery kompetentne w Radzie Ministrów nad umundurowaniem urzędników państwowych stykających się w urzędowaniu stale z publicznością. Między innymi, z pośród urzędników skarbowych mają być umundurowani tylko sekwestratorzy podatkowi. — Po ustaleniu wzorów umundurowania i odznak, projekt zostanie uzgodniony z dotyczącymi organizacjami zawodowymi. Jak wiadomo, z pośród urzędników skarbowych posiada dotychczas umundurowanie Kontrola skarbowa.

Ulgi kąpielowe dla urzędników.

1. **Krynica.** Departament służby zdrowia Ministerstwa spraw wewn. wydał zarządzenie, uprawniające wszystkich urzędników i ich rodziny do korzystania z 50 proc. ulg zarówno mieszkaniowych, jak i kąpielowych w domu Zdrojowym w Krynicy. Zarząd restauracji w domu Zdrojowym zgodził się ze swej strony na udzielenie urzędnikom państwowym zniżki w kosztach stołowania w wysokości 50 proc.

2. **Busko-Zdrój.** Państwowy Zakład Zdrojowy udziela urzędnikom państwowym za okazaniem legitymacji zniżki 50 proc. cen przeciętnych za wszystkie zabiegi. Taksa kuracyjna dla urzędników państwowych i ich rodzin wynosi 6 zł.

3. **Szczawnica.** Zakład Zdrojowo-kąpielowy, przyznaje urzędnikom państwowym 50 proc. zniżki opłaty taksy zdrojowej i 25 proc. zniżki od cen za zabiegi lekarskie.

4. **Zakopane-Jaszczurówka.** Pensjonat „Koci Zamek" w Jaszczurówce ad Zakopane za zgłoszeniem pisemnem u Prezesa T-wa Urzędników rach.-kasowych w Krakowie, kol. Wł. Meidingera; Urząd Skarbowy Oświęcim, udziela dla urzędników skarbowych i ich rodzin ulg w kosztach całodziennego utrzymania w pensjonacie na 8 zł od osoby dziennie. Celem ułożenia listy kolejności, wymagany jest pośpiech w zgłaszaniu uczestnictwa.

KOMUNIKATY.

Stowarzyszenie Urzędników rach.-kasowych w Poznaniu. Na odbytem Walnem Zebraniu Towarzystwa Urzędników rach.-kasowych zrekonstruowano dotychczasowy Zarząd tegoż Towarzystwa w składzie następującym: Prezes Wincenty Król, naczelnik Kasy Skarbowej, Leszno. Zastępca prezesa kol. Gołębiowski, księgowy Izby Skarbowej z Poznania. Sekretarz: kol. Rakuła z Poznania.

Zebranie stanęło na stanowisku nietylko podtrzymania naszego Towarzystwa lecz też ściślejszego skonsolidowania się, dając tem wyraz naszej zwartości. Niezależnie od przynależenia do naszej organizacji, kładziemy nacisk, by każdy urzędnik rachunkowo-kasowy brał czynny udział w miejscowych Kołach S. U. S. Celem Zarządu naszego Towarzystwa jest skupianie wszystkich bolączek Urzędników rachunkowych i przedstawianie ich Okręgowemu, względnie Centralnemu Zarządowi S. U. S., w których mamy silne przedstawicielstwo a to w osobach: PP. Naczelnika Wydz. III. Iwanickiego z Poznania; naczel. Kasy Skarb. Październiora z Kościana i naczel. Kasy Skarb. W. Króla z Leszna.

Zadaniem naszym będzie także znalezienie platformy do uzgodnienia przynależności naszej organizacji do S. U. S. otrzymując tam silną pozycję i poparcie.

W tym celu odnosimy się do wszystkich PP. Kolegów z prośbą o jak najliczniejsze skupianie się w naszej Organizacji. Kto z Urzędników rach.-kasowych dotychczas do niej nie należał lub wystąpił, niech zdąża się znów zapisać.

Zapatrywanie się niektórych, krytycznie na rzekomą bezcelowość istnienia naszego Towarzystwa niech ustąpi miejsca optymizmowi i ochoczej solidarności bez różnicy wszelkich zapatrywań, dając dalszy impuls do bronienia naszych praw, których skutecznie broniło dotychczas nasze Towarzystwo. Tak Koledzy Wydz. III. Izby Skarbowej, jak i z Kas Skarbowych są wszyscy urzędnikami rach.-kasowemi, wobec tego ich cel zawodowy, tak i towarzyski może być tylko jeden.

By umożliwić przynależenie do naszego Towarzystwa, uchwaliło Walne Zebranie obniżyć od 1-go kwietnia b. r. składki na 50 gr miesięcznie od członka, które prosimy regularnie miesięcznie wpłacać na ręce skarbnika p. Marszałka, konto czekowe Nr. 208.913, uwidoczniając na odcinku nazwiska odnośnych wpłacających.

Dalej prosimy Szanownych Kolegów PP. Kierowników Oddziałów, Naczelników Kasy, o sporządzenie spisu wszystkich dotychczasowych i przystępujących członków, oraz nienależących Kolegów i przesłanie go na ręce sekretarza Towarzystwa urzędników rach.-kasowych, kol. Rakuły, prosząc i nawołując do solidarnej pracy i koleżeństwa.

Sekretarz: (—) Prezes: (—)

* * *

Towarzystwo Urzędnicze „Samopomoc Sekwestratorów Podatkowych“ Rzplitej Pol. we Lwowie, podaje do wiadomości:

L. 104/II/30.

Lwów, 8 kwietnia 1930.

Do

ZARZĄDU OKRĘGOWEGO KOŁA S. U. S. we Lwowie.

Towarzystwo Urzędnicze „Samopomoc Sekwestratorów Podatkowych“ Rzplitej Polskiej we Lwowie, pl. Cłowy Nr. 1.

W odpowiedzi na pismo z dnia 1-go kwietnia b. r. do L. 31/30 powiadamiamy, że Wydział uchwałą swą z dnia 1 kwietnia 1930, postanowił stworzyć odrębne Koło miejscowe, w myśl zapadłej uchwały z dnia 10-go listopada 1929 r. w Warszawie, jak „Czasopismo Skarbowe“ za miesiąc 9—10 z 1929 r. i zapadłej uchwały dnia 8 marca 1930 r. we Lwowie.

ZA WYDZIAŁ:

Sekretarz: *Szydlikowski.* Prezes: *Pamuła.*

Dział informacyjny.

Prawo do wyższych zaopatrzeń emerytalnych.

Ministerstwo Skarbu zwróciło uwagę, że zarówno władze, jak i osoby zainteresowane czynią zbyt mały użytek z postanowienia art. 82 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r., w myśl którego Rada Ministrów władna jest na wniosek Ministra Skarbu podwyższyć zaopatrzenie emerytalne do pełnego (100 proc.) wymiaru emerytom, którzy pełniąc służbę w b. państwach zaborczych zasłużyli się dla narodu i Państwa Polskiego.

Dążąc do faktycznego stosowania dobrodziejstw tej ustawy, Ministerstwo Skarbu zamierza stosować wspomniane postanowienia do wszystkich emerytów, względnie wdów i sierot po nich, o ile osoby interesowane, przedkładając odpowiednie wnioski lub podania, udowodnią, że w czasie służby zaborczej pozostawały zawsze dobrymi Polakami i dały temu wyraz przez należenie do instytucji polskich, których zadaniem była działalność niepodległościowa, naukowa lub społeczna.

Instytucjami takiemi były przedewszystkiem jawne i tajne organizacje, które miały w swym programie dążenie do niepodległości i których działalność prowadzona na terenie b. państw zaborczych lub poza ich granicami, zmierzała do odzyskania niepodległości (np. Związek walki czynnej, Związek Strzelecki, Drużyny strzeleckie) oraz wszelkie organizacje, rozwijające swój charakter, jako instytucje polskie (np. Towarzystwo Naukowe, Kasa im. Mianowskiego, Towarzystwo Szkoły Ludowej, Polska Macierz Szkolna, Towarzystwo Kultury Polskiej, Kółka Staszicowskie, Towarzystwo Pomocy Ofiarom Wojny, Sokół i t. d.).

Rozporządzenie o Zakładach naukowych

i egzaminach szkolnych wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego.

W Nr. 88 Dziennika Ustaw Rzpl. P. z dnia 23 grudnia 1929 r. ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1928 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej.

Rozporządzenie to jest wykonaniem art. 11 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r.

Za zakłady naukowe wyższe, rozporządzenie uważa:

a) zakłady naukowe, objęte ustawą o szkołach akademickich z dnia 13 lipca 1920 r., tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawodawczych zostały rozciągnięte przepisy tej ustawy a nadto: Szkoła Sztuk Pięknych w Warszawie, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Wyższa Szkoła Handlu Zagranicznego we Lwowie, Wolna Wszechnica Polska w Warszawie, Szkoła Nauk Politycznych w Warszawie, Wyższe Studjum Handlowe w Krakowie, Wyższa Szkoła Handlowa w Poznaniu, Trzyletnie Kursy Handlowe Żeńskie Siemiradzkiej, Państwowa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda w Warszawie, Państwowa Szkoła Budowy Maszyn w Poznaniu, Państwowa Wyższa Szkoła Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie, Państwowa Szkoła Ogrodnictwa w Poznaniu i Szkoła Morska w Tczewie;

b) naukowe zakłady teologiczne: w Przemyślu, Stanisławowie, Tarnowie, XX. Misjonarzy w Krakowie i OO. Jezuitów w Lublinie, seminarja duchowne diecezjalne: we Lwowie, Lublinie, Pelplinie, Płocku, Poznaniu i Włocławku;

c) wyższe uczelnie zagraniczne, których dyplomy i świadectwa z ukończenia w nich nauk uznane będą w przepisanym terminie za równoważne z dyplomami i świadectwami szkół akademickich. Dyplomy i świadectwa uzyskane w szkołach wyższych poza obecnemi granicami Państwa Polskiego z wyjątkiem Rosji przed dniem 1 listopada 1918 r., a w szkołach wyższych w Rosji, przed dniem 1 października 1917 r., nie wymagają stryfikacji;

d) Wyższa Szkoła Wojenna w Warszawie, Wyższa Szkoła Intendentury w Warszawie, Ecole Supérieure de Guerre w Paryżu, Ecole Supérieure d'Intendance, względnie Stago d'Intendance w Paryżu, Ecole Navale w Brest.

Za zakłady naukowe średnie, których ukończenie uprawnia do zajmowania stanowiska urzędniczego w II. kategorji uważa się: państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych: ośmioklasowe szkoły średnie ogólnokształcące, siedmioklasowe szkoły realne na terenie b. zaboru austrjackiego, seminarja duchowne rzymsko-katolickie i prawosławne, zakłady kształcenia nauczycieli; szkoły zawodowe, których kurs nauk trwa nie mniej niż 3 lata i do których warunkiem przyjęcia jest ukończenie siedmioklasowej szkoły powszechnej lub 3 klasy szkoły średniej ogólnokształcącej, nadto Państwowa Szkoła Budownictwa, Mierniczo-Meljoracyjna w Poznaniu i Państwowa Szkoła Budownictwa w Lesznie, te same uprawnienia daje ukończenie na terenie byłych monarchji austrjackiej i rosyjskiej do roku szkolnego 1918/19 włącznie, a na terenie b. państwa pruskiego do roku szkolnego 1919/20 włącznie państwowego i prywatnego z prawami szkół państwowych gimnazjum męskiego i żeńskiego 8-klasowego i 7-klasowego gimnazjum realnego, zreformowanego gimnazjum realnego, wyższej szkoły realnej i szkoły realnej 7-klasowej, seminarjum nauczycielskiego, szkoły handlowej 7-klasowej, szkoły zawodowej średniej, seminarjum duchownego rzymsko-katolickiego i prawosławnego na terenie b. zaboru rosyjskiego, wreszcie prywatnej szkoły średniej 8-klasowej lub 7-klasowej, tych ostatnich pod warunkiem, że znajdowały się na terenie, wchodzącym obecnie w skład Państwa Polskiego; na terenie b. Królestwa Kongresowego do roku 1905 włącznie — prywatnego 6-klasowego zakładu naukowego żeńskiego (t. zw. pensje): na tymże terenie do roku 1917 włącznie prywatnej 7-klasowej szkoły średniej żeńskiej polskiej bez praw szkół państwowych, na terenie b. zaboru pruskiego — 7-klasowego liceum żeńskiego i wyższego liceum żeńskiego na terenie b. zaboru austrjackiego i rosyjskiego 6-klasowego liceum żeńskiego prywatnego z prawem publiczności, na terenie b. zaboru rosyjskiego korpusu kadetów, na terenie b. zaboru austrjackiego — szkoły kadeckiej.

Za wykształcenie, wystarczające do osiągnięcia stanowiska III. kategorji w państwowej służbie cywilnej, uważa się ukończenie 7-klasowej szkoły powszechnej, lub 3 klasy szkoły średniej ogólnokształcącej lub conajmniej 3-letniej szkoły zawodowej, do której warunkiem przyjęcia jest ukończenie nie mniej niż 4 oddziałów szkoły powszechnej.

Z drukarni Karola Doroszyńskiego we Lwowie, ul. Ossolińskich L. 15. — Telefon Nr. 46-35.